

Orijinal Kaynak: Craig, Andy. (2021, April 27). “Pick Your People: The Populist Poison”, *Libertarianism*.

Atıf Şekli: Craig, Andy. (2021, Temmuz 27). “İnsanlarınızı Seçin: Popülist Zehir”, Çev. Muhammed Akbaba, *Sosyal Bilimler*. sosyalbilimler.org/popülist-zehir

İnsanlarınızı Seçin: Popülist Zehir

Andy Craig

Türkçesi: Muhammed Akbaba

Sol ve sağ kesimdeki otoriter popülizm, yanıltıcı derecede etkili retorik ve ideoloji aldatmacası ile beslenir. Oynaması kolay bir oyundur, politik söylemimize özgüdür ve sayıca üstün olmak engel teşkil etmez. Tek yapılması gereken, toplumda çoğunlukla kendi politika tercihlerini paylaşan bir grubu tespit edebilmektir. Sonra bu grubun *gerçek* insanlar olduğunu, kamuoyunun somutlaşmış hâli (*vox populi*) olduğunu ilân edin.

Bu gerçek insanların dışındakiler, siyasi, kültürel ve ekonomik etkileri doğası gereği şüpheli ve kötü niyetli kişiler olarak, daha az meşru, yönetimde daha az söz hakkına sahip oldukları için aşağılanarak grup dışı statüsüne yönlendirilirler. Halkın, halk tarafından, halk için yönetimi ... ancak “bir kesimin” diğerinden daha fazla halkı temsil hakkı olduğu bir yönetim.

Sonsuz Savaş

Popülizm, tanımlanması zor bir terimdir. Bazılarına göre, bir düzen veya elitizm karşıtı bir anlatıyla tanımlanır ve bu yaygın bir tanımdır. Ancak “düzen” ve “elit” kavramları sonsuza kadar ve sonsuz derecede şekillendirilebilir kavramlardır. Bugün Macaristan ve Polonya gibi ülkelerde, popülist iktidar kurumu ve onun elitleri, hükümete ve sivil topluma tam anlamıyla hâkimken, muhalifleriyse marjinalize edilmiş ve dışlanmış durumdadır. Aynı şey, propaganda öcülerini dışında uzun süre bastırılmış burjuva ve kapitalist sınıf düşmanları hâkimiyetinde onlarca yıl hüküm sürmüş komünist rejimler için de söylenebilir. Kendi egemen yönetici sınıflarından zevk aldıklarında, popülizmi iktidardaki popülistleri dışlayacak şekilde tanımlamak pek de kullanışlı bir seçim değildir.

Bunun yerine, popülizm, halkı temsil etme iddiasıyla, toplumdaki meşru siyasi iktidar kaynağını temsil ettikleri iddia edilen belirli grupların düşmanlarına karşı somutlaştırılmış bir soyutlamasıyla tanımlanabilir. Bu, tüm kesimlerin onay sürecine dahil olmadığı, bir tür ayrıcalıklı sosyal sözleşme teorisidir.

Milliyetçi muhafazakâr birisi için, halk, bir ulus içindeki baskın etnik ve dini grupların geleneksel orta ve işçi sınıfları olabilir. Sosyalist ya da ilerici biri için halk, kentsel nüfus merkezlerindeki kitleler ve sendikalı işçilerden meydana gelebilir. Gerçek halkı oluşturan kim olursa olsun, her zaman konuşmacının politik tercihleriyle uyumludurlar. Tercihleri, özel bir saygı ve yüksek meşruiyet hakkına sahiptir, diğerlerinin tercihleri daha az olduğu gerekçesiyle reddedilir, bu tercihler yanlış bilinç veya düşman tarafından yapılan manipülasyonun ürünüdür.

Politik doğruluk için bir “kendi maceranızı seçin” hikâyesi. Bu anlatıda siyasi muhalefet, çoğulcu bir toplumda kontrol ve dengelerin sağlıklı ve gerekli etkileşimi değildir. Bunun yerine, toplumun neye benzemesi gerektiğine dair kendi kendini haklı çıkaran tek bir doğru vizyon vardır. Bu vizyona karşı çıkmak, başkalarının haklarını savunmak veya adaletsizliklere direnmek demek değildir, bunun anlamı özel sınıfa ve onun yüksek statüsüne haksız yere saygısızlık demek olacaktır.

American Greatness'da yazar Saurabh Sharma ve Nick Solheim, ulusal muhafazakâr ve sosyal gelenekçi bakış açısından tipik bir formülasyon sunuyor. Sınırlı hükümet ve klasik liberalizm iddialarından vazgeçme siyasi hakkını savunurken, bunun yerine şöyle bir reçete [sunarlar](#): “Şimdi tek seçeneğimiz, teraziyi yeniden dengelemek için, onu tekrar kazandığımızda, **bu ülkenin büyük orta kesiminin** çıkarlarını dürüst ve sorumlu bir şekilde savunmaktır.” (—vurgu eklendi)

Bu büyük orta sınıfı kim oluşturuyor? Çok fazla ayrıntıya girmezler ancak bağlam, kendi özel sağcı siyaset ve kültürel tercihlerini paylaşan Amerikalı seçmenleri kastettiğini açıkça ortaya koymaktadır. Seçmenlerin büyük bir çoğunluğunun, 2020 Amerika Birleşik Devletleri başkanlık seçimlerinde şu anda iki büyük partiden birine hâkim olan bu vizyonu reddettiğini önemsemezler. Kıyı kentlileri, sosyal olarak daha liberal olanlar, dinsiz ve seküler eğilimlere sahip banliyö profesyonelleri, demokratik koalisyonun kilit parçalarını oluşturan azınlık grupları —ki bunlar çoğunluk olsalar bile gerçek halktan sayılmazlar. Yalnızca kendi partizan koalisyonlarına belli belirsiz bir coğrafi atıfta bulunanlar tam olarak gerçek halktan sayılır.

Sharma ve Soldheim'in makalesi, hareket hâlindeki akışkanlığı tanımlayan bu insanların bir örneğini sunuyor. On yıllardır, ticari çıkarların ve büyük şirketlerin düşük vergi ve düzenlemeleri destekleyerek Cumhuriyetçileri çarpıttığı görüldü. Ancak son zamanlarda, Trump yönetimindeki Cumhuriyetçi Parti'nin liberal olmayan dönüşündeki tiksinti de dahil olmak üzere çeşitli faktörlerin etkisiyle, ticaret sınıfı muhafazakâr koalisyondan kurtuldu. Böylece, artık gerçek halkın bir parçası değiller ve bunun yerine, her ne şekilde olursa olsun saldırıya uğrayacak ve zayıflatılacak düşmanlar olarak görülecekler. Bu koalisyondan kurtulma eylemi, onları neyin uzaklaştırmış olabileceği veya onlara neyin muhalefet sebebi vermiş olabileceği konusunda hiçbir düşünme süreci işletilmeden, doğrudan intikam alınması gereken bir ihanet eylemi olarak gösterilir. Aynı sürecin koridorun sol tarafı için de gözlemlenebileceği öngörülebilir. On yıllardır

şirketlerin alçakça etkileri karşısında adeta korkuluk görevi gören demokratlar aniden anti-Trumpist siyaseti benimseyen büyük şirketlerde yeni arkadaşlar bulmaya başladı. Cumhuriyetçilerin çoğunlukta olduğu eyaletlere liberal olmayan politikaları uygulamamaları için baskı yapmaya yönelik şirket boykotları alkışlanıyor. Eski başkan [Trump] da dahil olmak üzere aşırı sağcıları ortadan kaldırmak üzere hareket eden sosyal medya devlerinin eylemleri, yurttaşlık bilincine sahip bir sosyal sorumluluk eylemi olarak görülüyor. Proleterlerin kapitalistlere karşı fikirleri, kapitalistler Cumhuriyet karşıtı koalisyonla katılır katılmaz ortadan kalkar. Siyasi görüşler alçalıp yükselir ve onlarla birlikte gerçek halkın partizan fikirleri de bu dalgalanmaya eşlik eder. Kırsal kesim, beyazlar ve tarım işçileri bir zamanlar Amerikan sosyalizmine desteğin yuvasıydı ve Sosyalist adaylar, Midwest ve Plains eyaletlerinde rutin olarak en iyi performansı gösteriyorlardı. Üniversite diploması olmayan imalat işçileri de aynı şekilde işçi sendikalarının güç merkezi ve dolayısıyla önemli bir demokratik seçim bölgesiydi. Bugün onlar düşman koalisyonunun çekirdeğini oluşturuyorlar. Seçkinler ve gerici bağnazlar tarafından yanlış yönlendirilen bu kesimler, savunulacak gerçek insanlar değil, “halkın” gelişebilmesi için yenilecek karşı güçlerdir.

Liberteryenler, popülizmin cazibesine karşı sürekli bir bağışıklık sahibi değildir. 1992’de, Murray Rothbard’ın [“Right-Wing Populism: A Strategy for the Paleo Movement”](#) başlıklı makalesi, David Duke ve Pat Buchanan gibi aşırı sağcı politikacıların destekçilerince kabul görmüş siyasi bir koalisyon oluşturmak için sosyal muhafazakârları kucaklamayı savundu. Rothbard, liberteryenlerin bu koalisyonla anlaşmazlığa düştüğü durumlarda bu pozisyonları bırakması gerektiğini yazdı. Anlatıcı bir çerçevede aktarmak gerekirse, kötü şöhretli Klansman’a karşı “siyah seçmenlerin kitlesel baskısı” nedeniyle “beyaz oyların %55’ini” kazanmasına rağmen, Duke’un o yılki Louisiana seçimlerinde Valilik kaybından şikâyet ediyor.

Gerçek insanları dışlananlardan ve indirgenenlerden ayırmaktaki bağlam daha iyi ifade edilemez. Bu [herrenvolk demokrasisi kavramı](#), arkasındaki tüm kanlı tarihle birlikte Güney siyasetinde yeni bir fikir de değildi.

İrk bir yana, Rothbard, suç üzerine sert politikaları benimseyerek; pornografi, eşcinsellik ve kürtaj gibi iddia edilen yozluklara karşı yasalara muhalefet etmekten kaçınarak, (ve daha sonraki yinelemelerde göçe düşmanlığı da kucaklayan), belki de refah devletine ve denizaşırı savaşımlara karşı sağ-popülist kızgınlığı sıralayabileceklerini teorileştirdi. İyi yaşam vizyonu bu sınırların dışında kalanlara önem verilmemeli ve bu minvalde özel bir saygı gösterilmemelidir. Devletçi politikalar, amorf sınıf temelli ruh hâli ve belirli bir dizi politika önceliği olan doğru insanlar tarafından desteklenirlerse kabul edilecektir.

Barişa Bir Şans Verin

Popülizmin tüm bu tatları, liberteryen alternatifin karşısındadır: bireycilik, çoğulculuk ve hoşgörü. Kolektivist sınıf soyutlamalarını temsil etmek yerine, liberteryenler, bireyci bir perspektiften başlar. Bireysel olarak tüm kişiler aynı haklara sahiptir. Bu haklar, insan doğasının temel evrensel gerçeği olan bireysel özerkliğin sonuçları olarak çıkarılabilir. Devletin rolü basitçe bu hakları korumak, gönüllü seçimlerin gelişmesine izin vermek ve çeşitli kültürel ve ekonomik seçenekler üretmek olmalıdır. Böyle bir sistem, sosyal çatışmayı körüklemek yerine azaltır.

Liberteryen vizyonda, yönetim gücünü kullanması gereken uygun sınıf babında kimin gerçek kişi olarak sayılacağını seçmeye gerek yoktur. Kozmopolit şehirli ve kırsal gelenekçi, kendi kaderlerini yazmakta eşit derecede özgürdür. Daha da önemlisi, herkesin bir kampa ya da diğerine çekilmesi gerekmiyor. Çocuk sahibi olmakla pek ilgilenmeyen dinsiz bir çift, küçük şehir hayatını, düşük vergileri ve kişisel silah koleksiyonlarını tercih edebilir. Dindar muhafazakâr Hıristiyanlar isterlerse şehir hayatını ve olanaklarını tercih edebilir. Belki bu gruplar arasında çoğunluk tercihleri bunlar olmayacak ama bu da sorun değil.

Bu doğal insani farklılıkların kabile siper savaşına dönüşmesi gerekmez ancak bunlar tamamen hükümetin erişemeyeceği bir yere yerleştirildiği takdirde. Ve bunun için, hükümetin en önemli sınırı, eşit korumadır, devletin vatandaşları arasında sınıf ayrımı yapmaması ilkesidir. Irk, din, cinsiyet, milliyet, zenginlik ve kültürel görüşler, yalnızca kişileri ve hak iddialarını eşit gören hukukun gözünde konu dışıdır. Bu, öznel kişisel tercihler veya kimliklerden oluşan bir sepet değil, herkes için gerçekten ortak olabilecek ortak iyiliğin dar bir tanımıdır. Savaşı bir kamp ya da diğeri için kazanmak yerine, herhangi birimize karşı keyfi güç kullanma tehdidi olmadan hepimiz kendi yolumuza gidebiliriz.

Popülist siyasetin bölücülüğü bir toplumu parçalıyormuş gibi hissedebilir ve bu bir tesadüf değildir. Bölünme, yönetim için bu çatışma merkezli çerçevenin doğasında var. Sürekli bir savaş hâli politikanın kendisidir. Ve aynı kural yöneten ya da yönetilen sıfır toplamlı oyun, liberal olmayan, otoriter, devletçi politikaların yakıtıdır. Nihayetinde kazanan yoktur, gerçek insanların milyonlarca düşmanına karşı zafer kazanması yoktur. Popülizm vaadi, güçlü bir toplanma çılgılığıdır, ancak asla nihai olarak sözünü yerine getirmez. Her zaman yenilecek bir düşman sınıfı vardır ve yeterli düşman yoksa yenilerini icat etme zamanıdır. Gerçek insanların sınırları istenildiği zaman yeniden çizilebilir ve asla bir irade sıkıntısı olmaz.

Özgürlükçü çoğulculuğa karşı telafi edici eğilim, liberal duyarlılık, kıyaslandığında sakin ve sıkıcı görünebilir. Vergileri düşürmekten göçü serbestleştirmeye kadar radikal politika değişiklikleri sunarken bile mizaç olarak yumuşak ve ılımlı görünebilir. Etrafında toplanacak büyük adamlar, toplumu yeniden kuracak ahlaki haçlı seferleri, sadece kavranacak sonsuz zafer anlatısı, kimin kimi fethedeceğine dair hiçbir savaşçı retoriği

sunmaz. Bunun yerine sunduğu şey barış, ateşkes ve geniş yaşam alanlarının depolitizasyonudur. Bölücü popülizmin panzehiri, gerçek insanlara kimin dahil olduğu ve kimin halk düşmanı olduğu konusunda kavga etmeye gerek olmamasıdır. Hepimiz sadece insanız.

Kayda Değer Akademik Metinler mottosuyla, 10 Ağustos 2015 tarihinde yayın hayatına başlayan *sosyalbilimler.org*, sosyal bilimler meselelerine yoğunlaşan, gönüllülük odaklı, açık erişim, akademik bir web sitesidir. Hakkında detaylı bilgi almak için sosyalbilimler.org/hakkinda sayfasını, ekibimizde gönüllü olarak görev almak için sosyalbilimler.org/basvuru sayfasını ziyaret edebilirsiniz.

Facebook, Twitter, Instagram ve YouTube'da @sosbilorg kullanıcı adıyla *Sosyal Bilimler*'i takip edebilirsiniz.

sosyalbilimler.org/abonelik sayfasından e-bülten abonesi olarak, her pazar günü, o hafta içinde *sosyalbilimler.org*'da yayımlanan çalışmaların tamamını size gönderilecek bir e-posta ile alabilirsiniz.

sosyalbilimler.org'da yayımlanan metin, video ve podcastlerin paylaşıldığı Telegram grubuna t.me/sosbilorg adresinden katılabilirsiniz.